

Arrest

nr. 276 973 van 2 september 2022
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MAROY
Nederzwalmsesteenweg 40b
9750 ZINGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2022.

Gelet op de pleitnota van 22 augustus 2022 ingediend door verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster treedt op 22 oktober 2021 in Geraardsbergen in het huwelijk met een Belgische man. Op dezelfde dag dient zij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 21 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2021 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voornaam: [L.]

Nationaliteit: Moldavië (Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde [K.M.] [RR ...] in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten van 2020

- interne balans boekjaar 2020 en 2021

Uit de voorgelegde documenten kan afgeleid worden dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Echter enkel aan de hand van het aanslagbiljet en de balans kan niet worden afgeleid welke het netto-inkomen is dat de referentiepersoon zichzelf uitkeert uit de zelfstandige activiteit. Bovendien kan de interne balans worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, omdat deze niet gepaard gaat met een officieel document zoals een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 bevat. Daarnaast ontbreekt ook een attest van een sociale kas met betrekking tot de betaling van de sociale lasten als zelfstandige, die eveneens in rekening moeten worden gebracht.

Het is bijgevolg niet duidelijk of de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie geen behoefteanalyse te worden gemaakt. Aangezien de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen, heeft de DVZ geen zicht op de reële inkomsten.

Met het inkomen van betrokkene zelf kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Bovendien staat op de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) duidelijk vermeld dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd. Betrokkene diende dus wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn.

Betrokkene voldoet, omwille van hetgeen voorafgaat, niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, § 2 en 42 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij vat haar middel in de syntheseseminarie samen als volgt:

"1. Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet diende verzoekster bij de aanvraag tot gezinshereniging aan te tonen dat de heer [M.K.]

- Beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

2. Bij de aanvraag tot gezinshereniging voegde verzoekster het aanslagbiljet en de interne balansen voor van het boekjaar 2020 en 2021 van de heer [M.K.]. Hieruit blijkt dat de heer [M.K.] wel degelijk beschikte over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Echter stelt verwerende partij ten onrechte dat men met deze inkomsten geen rekening kan houden omdat hieruit niet kan afgeleid worden wat de netto-inkomsten zijn, quod certe non. Ook in de nota blijft verwerende partij volhouden dat hiermee geen rekening kan gehouden. Doch wordt in de nota van verwerende partij zelf verwezen naar het feit dat uit dit aanslagbiljet blijkt dat de heer [K.M.] een nettoresultaat heeft van 12.186,70 euro. Hiervoor kan verwezen worden naar onderstaande passage van de nota met opmerkingen van verwerende partij:

[...]

Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij wel degelijk kennis had van de netto-inkomen van de heer [K.M.].

De heer [M.K.] baat inderdaad een zelfstandige activiteit uit, doch dit slechts onder de vorm van een eenmanszaak en niet onder de vorm van een vennootschap. Dit houdt dan ook in dat de nettoresultaten van de balans ook de netto-inkomsten zijn van de heer [M.K.].

Uit de kruispuntbank van ondernemingen, dat ook publiekelijk toegankelijk is, blijkt duidelijk dat het hier om een eenmanszaak gaat.

[...]

Verwerende partij had indien zij zorgvuldig te werk had gegaan dit onmiddellijk kunnen raadplegen en weten dat de inkomsten die voorgelegd werden ook de werkelijke inkomsten van de heer [M.K.] zijn.

Het loutere feit dat de heer [M.K.] slechts een nettoresultaat had van 12.186,70 euro terwijl hij reeds zelfstandig is van 1 november 1989 wil niets zeggen. In tegendeel!!! Het feit dat de heer [M.K.] reeds zelfstandig is van 1 november 1989 en op heden nog steeds zelfstandig is, spreekt voor zich. De heer [M.K.] verkrijgt voldoende inkomsten uit zijn zelfstandige activiteit. Verwerende partij had dan ook een behoeftanalyse moeten uitvoeren.

Stellen dat met deze inkomsten geen rekening kan gehouden worden teneinde na te gaan of er sprake is van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen is dan ook manifest foutief. Indien men aan de hand van het ondernemingsnummer, dat verwerende partij in haar bezit had, één enkele opzoeking had gedaan had men onmiddellijk kunnen vaststellen dat de zaak van de heer [M.K.] een eenmanszaak betreft en dat alle inkomsten van deze zaak ook rechtstreeks de persoonlijke inkomsten van de heer [M.K.] betreffen.

Er kan dan ook gesteld worden dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met deze inkomsten en hierdoor dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

3. Bovendien kan verwerende partij ook beweerdelijk voorhouden dat de voorgelegde documenten (m.n. de interne balans) een gesolliciteerd karakter betreffen. Wanneer verwerende partij de interne balans van 2020 naast het aanslagbiljet van de personenbelasting zou leggen, zou zij direct kunnen vaststellen dat dit geen gesolliciteerd karakter heeft maar ook effectief werd bevestigd in het aanslagbiljet.

Ook hier stelde verwerende partij dan ook ten onrechte dat hiermee geen rekening kan gehouden worden. ER is allerm minst sprake van een gesolliciteerd karakter van de interne balans.

4. Voorts blijkt ook uit zowel de interne balans als de aangifte van de personenbelasting dat er wel degelijk sociale lasten werden betaald en dus ook in rekening werden gebracht van de inkomsten van de heer [M.K.].

Verzoekster kan hiervoor verwijzen naar onderstaande passage uit de aangifte van de personenbelasting: Winsten van nijverheids-, handels- of landbouwbedrijven

[...]

Sociale bijdragen	2.635,56-	1632
-------------------	-----------	------

[...]

Ook hier dient vastgesteld te worden dat de beslissing van verwerende partij gestoeld is op foutieve informatie daar wel degelijk rekening kon gehouden worden met de sociale bijdragen die betaald werden door de heer [M.K.].

Ook in de nota wordt beweerd dat er geen enkel document voorligt waaruit blijkt dat er sociale bijdragen werden betaald. Ook hier stoelen zij zich op de verkeerde informatie. Zoals uit de aangifte van de personenbelasting blijkt, blijkt wel degelijk dat er 2.635,56 euro aan sociale bijdragen werd betaald. Voor het jaar 2021 werd een bedrag van 2.993,88 euro betaald aan sociale bijdragen. (stuk3)

5. Het is dan ook overduidelijk dat verwerende partij ten onrecht de bestreden beslissing heeft genomen, minstens dat de motivering manifest foutief is en niet strookt met de documenten die bijgebracht werden in het dossier. De bestreden beslissing schendt dan ook niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient dan ook alleen al om deze redenen vernietigd te worden.

6. Maar dat is nog niet alles!!! Indien verwerende partij rekening zou gehouden hebben met de inkomsten van de heer [M.K.] zou verwerende partij wel degelijk kunnen nagaan of verzoekster voldeed aan de vereiste van artikel 40ter. Wanneer men het dossier op zorgvuldige wijze zou onderzocht hebben zou men vastgesteld hebben dat de inkomsten wel degelijk volstaan en er dus wel degelijk sprake is van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Anders oordelen strookt niet met de werkelijkheid.

Er ligt dan ook een schending voor van artikel 40ter van de vreemdelingenwet daar ten onrechte het verblijfsrecht van verzoekende partij werd geweigerd.

7. Bovendien werd ook ten onrechte gesteld dat, indien uit de toegevoegde stukken zou blijken dat niet voldaan werd aan de voorwaarde m.b.t. het beschikken over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, er geen behoeftanalyse diende uitgevoerd te worden.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat er wel degelijk bestaansmiddelen waren. Indien verwerende partij van oordeel zou geweest zijn dat deze onvoldoende was, was verwerende partij verplicht een behoeftanalyse uit te voeren. Aangezien zij dit heeft nagelaten schendt de bestreden beslissing ook artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande dient dan ook gesteld te worden dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden gelet op het feit dat deze een schending inhoudt van de artikelen 40ter Vreemdelingenwet, artikel 42 Vreemdelingenwet en een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In ondergeschikte orde:

8. Geheel ten overvloede, had verwerende partij, indien zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, verzoekende partij om bijkomende informatie moeten vragen.

9. Het is immers de plicht van verwerende partij om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, de nodige informatie te vergaren. In casu was het dan ook de plicht van verwerende partij om de juiste informatie op te vragen en recente informatie op te vragen.

Verzoekster kan in dat opzicht verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.” (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), afl. 1, 108)

Ook in de rechtsleer wordt gewezen op de onderzoeksplicht die bestaat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel:

“De haar ter kennis gebrachte feiten dienen op hun overeenstemming met de werkelijkheid te worden onderzocht. (...) Op de overheid rust een actieve onderzoeksplicht. In principe moet zij uit eigen beweging de nodige informatie vergaren, of er voor zorgen dat die haar wordt bezorgd, en deze op haar juistheid toetsen.” (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 320.)

Het was dan ook de plicht van verwerende partij om verzoekende partij te wijzen op het feit dat zij bijkomende informatie wenste omtrent de inkomsten van de heer [M.K.]. Er ligt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor. Niet alleen schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien geen rekening werd gehouden met de documenten die werden aangeleverd door verzoekende partij maar ook omdat zij bijkomende informatie diende op te vragen indien zij van oordeel was dat zij onvoldoende informatie had ontvangen.

10. Indien verwerende partij bijkomende informatie zou opgevraagd hebben, zou verzoekende partij bijkomende informatie bezorgd hebben waaruit zou blijken dat wel degelijk voldaan werd aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Op vraag van verwerende partij had verzoekende partij dan ook bijkomende informatie kunnen leveren. Aangezien verzoekster zowel het aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten van 2020 en de interne balans voor het boekjaar 2020 en 2021 had voorgelegd, ging verzoekster er vanuit dat hieruit voldoende kon afgeleid worden wat de inkomsten waren van de heer [M.K.]

11. Gelet op bovenstaande uiteenzetting dient dan ook geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing, aangezien deze niet gestoeld is op een geldige rechtsgrond, een schending inhoudt van zowel de artikelen 40ter Vreemdelingenwet, artikel 42 van de Vreemdelingenwet gekoppeld aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als echtgenote van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...]*

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon vergezellen of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

3.4. In casu wordt de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.5. Het is niet betwist dat verzoekster de volgende documenten neerlegde om de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot te staven:

*“- aanslagbiljet personenbelasting aangaa[n]de de inkomsten van 2020
- interne balans boekjaar 2020 en 2021”.*

3.6. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat het, op basis van deze voorgelegde stukken, onduidelijk is over welke bestaansmiddelen de Belgische echtgenoot daadwerkelijk kan beschikken om in het levensonderhoud te voorzien. Hij steunt zich hiervoor op de volgende overwegingen:

- enkel aan de hand van het aanslagbiljet en de balans kan niet worden afgeleid wat het netto-inkomen is dat de referentiepersoon zichzelf uitkeert uit een zelfstandige activiteit;
- de interne balans is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, nu deze niet gepaard gaat met een officieel document zoals een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 bevat;
- er ontbreekt een attest van een sociale kas met betrekking tot de betaling van de sociale lasten als zelfstandige.

Verweerder stelt verder dat het doorvoeren van een behoefteanalyse niet is vereist, nu hij geen zicht heeft op de reële inkomsten van de referentiepersoon.

3.7. Verzoekster betoogt dat verweerder eraan voorbij gaat dat haar echtgenoot een zelfstandige activiteit uitoefent onder de vorm van een eenmanszaak, en niet onder de vorm van een vennootschap. Dit betekent, zo vervolgt zij, dat de nettoresultaten van de balans ook de netto-inkomsten zijn van haar echtgenoot. De netto-inkomsten van haar echtgenoot waren volgens verzoekster wel degelijk duidelijk op basis van de voorgelegde stukken, waardoor hiermee onterecht geen rekening is gehouden en onterecht geen behoefteanalyse is doorgevoerd. Verder stelt verzoekster dat de interne balans van 2020 wordt bevestigd in het aanslagbiljet, zodat het motief inzake het gesolliciteerd karakter van de interne belang evenmin kan standhouden. Ook voert verzoekster aan dat zowel uit de interne balans als uit het aanslagbiljet blijkt welke sociale lasten door haar echtgenoot werden betaald, zodat het motief hieromtrent evenmin kan standhouden.

3.8. Verweerder repliceert in dit verband in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Uit de gegevens van de Kruispuntbank van Ondernemingen stellen we vast dat de referentiepersoon, de heer [K.M.] (met ondernemingsnummer [...]) is ingeschreven als zelfstandige en dit sedert 1.11.1989.1 Uit het aanslagbiljet voor de inkomsten van 2020 leiden we af dat de referentiepersoon een nettoresultaat had van 12.186,70 euro. Daarnaast voegde verzoekster de interne balans (boekjaar 2020 & 2021) van de referentiepersoon aan haar aanvraag, zoals aangehaald in de bestreden beslissing kan het gesolliciteerd karakter van de interne balans niet worden uitgesloten gezien deze niet gepaard gaan met een officieel document zoals bijvoorbeeld een fiscale fiche 281.20. Daarnaast staat er in de interne balans geen sociale bijdragen vermeld, hetgeen de referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Hiervoor had verzoekster een attest van de sociale kas moeten voorleggen.

Bij gebrek aan beschikbare inkomsten van de referentiepersoon die in aanmerking kunnen worden genomen, oordeelt verwerende partij dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

[...]

De verwerende partij moet een behoefteanalyse maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (vaste rechtspraak RvS, zie o.a. RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982). Echter stelt de bestreden beslissing vast dat het netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon niet kon worden afgeleid. In dit geval dient er derhalve geen behoefteanalyse te geschieden.

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken. Verzoekster toont niet aan dat het voor haar onmogelijk was om de nodige stukken voor het nemen van de bestreden beslissing over te maken aan de verwerende partij. Verzoekster kan een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag indienen waarbij ze de ontbrekende stukken toevoegt aan haar aanvraag.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht."

3.9. Met haar uiteenzetting maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte en onzorgvuldige feitenvinding en de beoordeling kennelijk onredelijk is. Uit het bij de aanvraag voorgelegde aanslagbiljet van de personenbelasting kan immers blijken dat verzoeksters echtgenoot actief is als zelfstandige onder de vorm van een eenmanszaak, met name gelet op de ingevulde rubriek "winsten van nijverheids-, handels-, of landbouwbedrijven". Ook de interne balans geeft aan dat de referentiepersoon een eenmanszaak heeft. Zoals verzoekster aangeeft, kon verweerder dit bovendien zien bevestigd door een eenvoudige raadpleging van de Kruispuntbank van Ondernemingen (KBO) die ook publiek toegankelijk is. Waar verweerder motiveert dat het niet duidelijk is "welke het netto-inkomen is dat de referentiepersoon zichzelf uitkeert uit de zelfstandige activiteit" miskent hij dit gegeven. Verzoekster kan worden gevolgd dat de interne balans en het aanslagbiljet samen genomen wel degelijk toelaten om voor het betreffende inkomstenjaar de netto-inkomsten van de referentiepersoon te kennen. Waar de interne balans wordt ondersteund door een aanslagbiljet acht de Raad het verder kennelijk onredelijk waar de interne balans zonder meer opzij wordt geschoven als zijnde een loutere verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Door in dit verband aan te geven dat de interne balans dient te worden vergezeld van een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 ("Bezoldigingen van bedrijfsleiders") bevat, gaat verweerder er ook andermaal aan voorbij dat de referentiepersoon een eenmanszaak heeft, en geen bedrijfsleider is. Inzake het motief dat een attest van een sociale kas met betrekking tot de betaling van de sociale lasten als zelfstandige ontbreekt, merkt verzoekster ten slotte nog correct op dat verweerder er onterecht aan voorbij gaat dat het aanslagbiljet van de personenbelasting wel degelijk ook melding maakt van de sociale bijdragen die door de referentiepersoon werden betaald als zelfstandige. Verweerder duidt noch in zijn beslissing noch in zijn nota waarom de vermelding van de sociale bijdragen in het aanslagbiljet niet kan volstaan. In het licht van wat voorafgaat, blijkt evenmin dat verweerder op correcte gronden heeft geoordeeld dat het doorvoeren van een behoefteanalyse niet was vereist.

3.10. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Verweerder beperkt zich hoofdzakelijk tot een herhaling van de motieven van de bestreden beslissing, waarbij hij trouwens erkent dat het aanslagbiljet voor 2020 aangeeft dat de referentiepersoon "een nettoresultaat had van 12.186,70" euro".

3.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 40, § 2 en 42 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.12. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS